

Paramenta sacra non debent commodari ad usus laicales et profanos. Vide *verb.* Paramenta sacra, *num.* 41.

Alia ad rem. Vide *verb.* Vasa, Vestis, Utensilia.

PARENTES (VII, 20).

Parentes tenentur gravi obligatione alere et educare prolem suam etiam spuriam, et ostenditur quo modo et ordine. Vide *verb.* Parentes, *num.* 1 ad 9, et *verb.* Filius, *num.* 135.

Parentes debent relinquere integram legitimam nullo aggravatam onere suis filiis legitimis, et quæ sit pars legitima, *num.* 10 et 11, et *verb.* Legitima.

Parentes nequeunt privare filios legitimos tali legitima nisi ex aliqua gravi causa, *num.* 12, et *verb.* Exhereditatio.

Parentes an possint relinquere suam hereditatem extraneis, aut ecclesie, aut majorem partem uni quam alteri ex suis liberis, *num.* 13 ad 16.

Parentes universim tenentur filiis procurare educationem corporalem et spiritualem, *num.* 17 ad 20.

Quid de parentibus exponentibus filios, *num.* 21 ad 32, et *verb.* Adulterium, *art.* 5, *num.* 27 ad 30.

Parentes quando peccent contra debitam providentiam et educationem spiritualem filiis suis, *num.* 33 et 34.

Parentes nequeunt licite occidere filias in adulterio deprehensas, nec filios suos bannitos, nisi aliter ab armis contra patriam averti possint, *num.* 35 et 36, et *verb.* Adulterium, *art.* 2, *num.* 10 ad finem.

Parentes in casu necessitatis possunt baptizare proprios filios sine præjudicio debiti matrimonialis, *num.* 37, et *verb.* Baptismus, *art.* 4, *num.* 41.

Parentes graviter peccant filios etiam consentientes castrando, *num.* 38.

Parentes dubitantes, an proles sint a se genitæ, vel ab aliis, quam obligationem contrahant, *num.* 39, et *verb.* Adulterium, *art.* 3, *num.* 20.

Parentes an et in qua necessitate sint a suis filiis subveniendi præferenter ad alios, et an filii ob id possint vel debeant exire de religione, *num.* 40, 41, et *verb.* Filius, *num.* 91 ad 94.

Parentes quo jure et in qua necessitate possint vendere suos filios, et quando, ac quibus modis amittant patriam potestatem super ipsos, *num.* 42 et 43, et *verb.* Filius, *num.* 118.

Parentes spirituales an teneantur alere suos filios spirituales in defectu parentum naturalium, *num.* 44, et *verb.* Filius, *num.* 136.

Parentes an et ob quas causas possint filios exhereditare, *num.* 45, et *verb.* Exhereditatio.

Parentes an valide contrahere possint sponsalia pro suis filiis impuberibus, *num.* 47 ad 49.

Quid de benedictione ac maledictione parentum erga suos filios, *num.* 50, 51, 52.

Sed ad *num.* 52 auctoris, vide in not.

Parentes ob incarcerationem factam clerici sui filii ex facultate sacre congregationis immunitatum absolventur in forma privata ab episcopo, *num.* 53.

Parentes tenentes noctu secum in lecto sine repagulo tenellos infantes, quomodo peccent, et sint puniendi. Vide *verb.* Mater, *num.* 16, et *verb.* Pœna, *num.* 135.

Parentes transeuntes ad secundas nuptias, quando amittant hereditatem, et legitimam filiorum præmortuorum. Vide *verb.* Legitima, *num.* 35.

De jure occidendi, vendendi, tum exponendi liberos secundum jus civile Romanum. Vide *num.* 54 et 55.

PAROCHIA, PAROCHIALIS, PAROCHIANUS (VI, 50).

Parochia dupliciter sumitur, stricte, seu proprie, et large, seu improprie, et quæ utraque sit, et

unde sit dicta. Vide *verb.* Parochia, *num.* 1 ad 6.

Parochiæ antiquitas non erant distinctæ, et qui eas primo distinxit, *num.* 7, 8 et 9.

Alia de etymologia parochiæ, et parochianorum, de parochiarum origine ac definitione. Vide *num.* 76 et seqq.

Quis possit parochias erigere et dividere, et quid ad constitutionem parochiæ requiratur, *num.* 10 ad 15.

Novæ parochiæ erectio, et antiquæ dismembratio quomodo et quando fieri possit et debeat, *num.* 16, et *verb.* Dismembratio, *num.* 10.

Pluribus in locis adsunt parochiæ non distinctæ per domos sed per familias, quæ vocantur gentilitiæ, *num.* 17.

Parochialis ecclesia quæ dicatur, et quomodo probanda, *num.* 18 ad 21, et *num.* 79.

Quis dicendus sit parochianus præsertim ad omnes juris effectus, *num.* 80.

Quæ spectent ad jura parochialia, vel non, *num.* 22 ad 52, et *verb.* Confraternitas, *art.* 2, *num.* 4.

Ut quis fiat parochianus alicujus parochiæ quid requiratur, *num.* 53 ad 58 et *verb.* Matrimonium quoad impedimenta, *art.* 2, *num.* 77.

Parochiani non sunt necessario vocandi in unione parochialium, *num.* 59.

Parochialitatis suppressio, et curæ translatio quando sustineatur, *num.* 40.

Parochianus ex justa causa eximi potest pro determinato tempore a jurisdictione sui parochi, *num.* 41.

Collatio parochialium ecclesiarum cui competat, et electio eorum qui illas occupare debent, quomodo faciendæ sit, *num.* 42 ad 75.

Vide etiam *verb.* Concursus, Examen, et *verb.* Capitulum, *art.* 3, *num.* 58.

PAROCHUS (VI, 43).

QUOAD EA, QUÆ CONCERNUNT EJUS NOMENCLATURAM, ELECTIONEM, ATQUE APPROBATIONEM.

Parochi apud ethnicos qui dicerentur. Vide *verb.* Parochus, *art.* 1, *num.* 1.

Parochi in ecclesia qui sint, *num.* 2.

Parochus quasi paræcus unde sit dictus, *num.* 3 et 4.

Ex parochis aliqui vocantur plebani, aliqui rectores, aliqui capellani, aliqui sacerdotes proprii, aliqui simpliciter curati, qui alicubi insigniti sunt nomine archipresbyteri, et alibi nomine præpositi, et qui sint et unde dicti, *num.* 5 ad 10.

Pro parochis, quocumque nomine nuncupetur, eligi debet persona idonea, et quæ talis sit, *num.* 11 et 12.

Parochi quomodo sint eligendi, *num.* 13 et 14.

Quomodo, quando, ubi et a quibus sint indicendi concursus pro parochis eligendis, *num.* 15, et *verb.* Concursus, ac *verb.* Examinatores.

In parochos eligendi sunt sub gravi culpa digniores, *num.* 16, et *verb.* Electio, *art.* 3.

Parochus in ecclesia exempta prius est examinandus, et approbandus ab episcopo, *num.* 17 et 18.

Parochus pro cura animarum non potest deputari, nisi de consensu episcopi, et prævio examine, *num.* 19.

Examinato et approbato in Urbe ad curam animarum non possunt ab episcopo denegari ordines sub prætextu literaturæ, *num.* 20.

An et quatenus episcopus possit parochos rite examinare, *num.* 21 ad 32.

Parochus quid licitum et prohibitum quoad mulieres in ejus domo habitantes, *num.* 33 et 34.

Parochus regularis suo muneri deficiens, a quo puniendus, *num.* 29.

Qualem parochus habeat jurisdictionem in foro interno, *num.* 30.

Quenam esse debeat ætas ad consequendas parochias. Vide *verb.* Parochia, *num.* 35.

Promoti ad parochias, si intra præfinitum tempus sacerdotium suscipere negligant, an privati parochia declarentur, *num.* 36.

De parochorum qualitatibus vide *num.* 37.

PAROCHUS QUOAD EA QUÆ CONCERNUNT EJUS RESIDENTIAM, PRÆCEDENTIAM ET PRÆDICATIONEM.

Parochus tenetur de jure divino residere in sua parochia quamvis paucos habeat parochianos. Vide *verb.* Parochus, *art.* 2, *num.* 1 ad 6.

Parochus habens duas ecclesias parochiales unitas ubi residere teneatur, *num.* 7 ad 10.

Parochus habens ex legitima dispensatione parochialem ecclesiam cum canonicatu, residere debet in parochiali, et potest horis non impeditis pro servitio parochiæ intervenire divinis officiis in collegiata, *num.* 11 et 12.

Parochus residere debet in loco, ubi est ecclesia parochialis, etiamsi sit ei datus coadjutor, *num.* 13.

Parochus non habens domum parochialem, ubi residere possit et debeat, *num.* 14 ad 17.

Recipi non potest opinio doctorum ab auct. *num.* 17 allegatorum, tenentium posse parochum domo parochiali deserta in domo propria, vel paterne, vel conjunctorum habitare, si ex ea possit suo iuneri satisfacere, *num.* 88 et 94.

Quid si in districtu parochiæ sit ecclesia aliqua filialis, in qua sacramenta administrantur, in eaque velit parochus habitare, *num.* 89.

Neque potest episcopus potestatem facere parochi extra domum parochialem habitandi, nisi ad breve tempus, *num.* 90.

Parochus tenetur residere personaliter, et per se ipsum etiam subire ea munia, quæ potest quamvis habeat unum vel plures viceparochos, *num.* 18, 19 et 20.

Parochi nequeunt abesse a suis parochiis neque per duos menses a concilio sibi concessos sine licentia episcopi, nisi aliqua occurrente gravi causa absentandi sed ad breve tempus, *num.* 21 ad 25.

Parochus non potest abesse a sua parochia, etiam relicto in ea idoneo vicario, ut doceat in civitate grammaticam et hujusmodi; potest tamen in publica Universitate sacram Scripturam legere, si in ipsa civitate habeat suam parochiam, et cura animarum nihil detrimenti patiatur, *num.* 26 et 27.

Parochus ex alio loco oriundus non potest propter intemperiem aeris extra parochiam habitare, quamvis in ea relinquat vicarium approbatum, *num.* 28.

Parochi residere tenentur in suis parochiis, etiam tempore pestis, *num.* 29 et 86.

Parochus non potest per hebdomadam abesse a sua ecclesia sine licentia ordinarii; imo neque abesse potest ultra duos dies, si adsit episcopi constitutio id prohibens, *num.* 30 et 31.

Quinimo potest episcopus id prohibere parochis sub pœna pecuniaria, non tamen sub pœna excommunicationis lata sententiæ, *num.* 32.

Ubi non adsit talis constitutio, per quot dies possit parochus abesse sine licentia episcopi, *num.* 33 et 34.

Ordinarii per quod tempus abessendi possint iustis de causis licentiam parochis concedere, *num.* 35, 36 et 37.

Assignantur causæ, ob quas potest concedi parochis licentia abessendi ultra bimestre, *num.* 38 ad 42.

Parochis non licet causa studiorum a suis parochiis abesse, neque de licentia episcopi pro visitatione, vel alio servitio ecclesie, nisi pro duobus mensibus; et an parochus possit esse vicarius generalis, aut capitularis, et hujusmodi, *num.* 45 ad 47.

Parochus absens etiam justa de causa, et cum debita licentia tenetur semper relinquere idoneum vicarium, *num.* 48.

Abesse non potest parochus, si episcopus licentiam denegat, judicans minus æquam causam, licet sit vera, sed recurrere debet ad superiorem; et si fingat causam justam, quam non habet, peccat mortaliter, et tenetur restituere fructus in tali absentia perceptos, fabricæ ecclesie vel pauperibus, etiam ante nullam judicis sententiam, *num.* 49 ad 53.

Parochus compelli potest ad residentiam juris remediis, et quomodo, *num.* 54, 55 et 56.

Præcedentia quæ debeatur parochis, supra quos, et quando, *num.* 57 ad 66 et *num.* 95.

Vicarius foraneus qua gaudeat præcedentia, *num.* 67, 68 et *verb.* Vicarius foraneus.

Parochus tanquam caput ecclesie parochialis thurificandus est ante dominum loci, *num.* 69.

Quoad parochi præcedentiam regula est, quod parochus, exceptis iis quæ sunt sui officii, nullam regulariter præcedentiam et præminentiam habet, *num.* 92 et 95.

Parochi quomodo et quando teneantur præcedere, *num.* 70 ad 77 et *verb.* Prædicare, *num.* 1, 2 et 3.

Parochi prohibentur admittere in suis ecclesiis concionatores ab ordinario non approbatos; quamvis possint bis vel ter tradere licentiam alicui viro, docto et noto, etiam regulari, et a fortiori dare possunt, imo debent concedere approbatis ab ordinario, *num.* 78, 79 et 80, et *verb.* Prædicare, *num.* 50.

Parochi diversæ nationis et lingue tenentur habere viceparochum lingue vernacule, *num.* 81.

Parochi quibus uti debeant in suis concionibus ac sermonibus, *num.* 82 et 83.

Parochi an et quando teneantur alimenta præstare prædicatoribus, *num.* 84, et *verb.* Alimenta, *num.* 114.

Potest aliquando parochus propter inimicitias a residentia recedere, *num.* 87.

Parochus simul, et superior sui conventus nequit esse regularis. Vide *verb.* Regularis, *art.* 1, *num.* 119.

PAROCHUS QUOAD EA QUÆ CONCERNUNT MISSAM, SACRAMENTA, ET FUNERALIA.

Parochus diebus festis missam celebrare debet in propria Ecclesia, et non in alia. Vide *verb.* Parochus, *art.* 3, *num.* 1.

Parochus concedere potest episcopus, ut diebus festis urgente necessitate bis celebret, *num.* 2.

Regulares quando possint in suis ecclesiis missas celebrare, et campanas pulsare ante parochialem, *num.* 4, 5 et 6.

Potest episcopus statuere ut diebus festis missæ celebrari non debeant in oratoriis et ecclesiis ruralibus, nisi celebrata missa in parochiali, *num.* 7, 8 et 9.

Parochorum de consensu liberum est regularibus celebrare in eorum ecclesiis absque licentia ordinarii, *num.* 10.

Parochus non tenetur ministrare sacerdotibus in suis ecclesiis celebrantibus paramenta et alia necessaria, *num.* 11, et *verb.* Utensilia.

Parochi an et quando teneantur applicare sacrificium pro suis parochianis, *num.* 12, et *verb.* Missa, *art.* 3, *num.* 1 ad 11.

Parochus cathedralis non licet sacramenta ministrare in aliena parochia; neque canonicis ipsius cathedralis, sed hoc spectat ad parochum domicilii, *num.* 13 et 14.

Parochus spectat ministrare sacramenta famulis, et famulibus monialium etiam exemptarum private quoad confessorium, *num.* 15.

Non debet ordinarius sine gravi causa auferre a propriis parochis celebrationem baptismi et ma-

trimoniorum, eaque ipse ministrare, vel aliis delegare. Vide *verb.* Parochus, num. 16.

Parochi an possint aliquid accipere pro administratione sacramentorum, num. 17 ad 20.

Parochus potest simplici sacerdoti licentiam concedere administrandi sacramenta in sua parochia, excepta poenitentia, num. 21.

Parochi regulares tenentur adesse benedictioni fontis baptismalis, si alii juxta solitum teneantur, num. 22 et 23.

Parochus nequit approbare confessarios pro parochianis, et neque pro se ipso, num. 24 et 25.

Parochus sine alia licentia potest suorum parochianorum confessiones audire, etiam in aliena diocesi, num. 26 et 27, et n. 104.

Parochus, dimissa parochia, indiget nova approbatione pro confessionibus excipiendis, num. 28.

Parochus tenetur ministrare sacramenta suis parochianis tempore gravis necessitatis, etiam cum certo periculo vite; neque ad id impediri potest a magistratu seculari tempore pestis, cum etiam tali tempore ad id teneatur, num. 29, 30 et 31.

Parochus ministrando viaticum nunquam potest uti pileolo, num. 32.

Parochum dolose cogentes ad assistendum matrimonii, qua poena puniri possint, num. 33 et 34, et *verb.* Matrimonium quoad impedimenta, art. 1, num. 59.

Parochus violenter rapiens, et spolians funus ad quid teneatur, num. 35.

Occasione funerationis cadaverum alterius diocesis aut parochiae, potest proprius parochus defuncti libere transire processionaliter per quascumque dioceses et parochias, stola et cruce elevata, etiam irrequisitis earundem parochis, nulla eis tributa quarta funerali, num. 36 et 37.

Parochus praetendere nequit ab haeredibus defuncti sepulti in ecclesia regularium portionem majorem solito, num. 38.

Haeredes defuncti quid possint circa numerum religiosorum et cere; quidve parochus pro tali funeratione, num. 39 ad 47.

Regulares nequeunt levare de domo cadavera, nisi requisito proprio parochio, et ipso intervenire recusante, possunt levare, et deferre illa ad propriam ecclesiam, num. 48 et 49.

Parochus proprius, si velit intervenire, nullatenus est excludendus, licet vocarentur soli regulares, num. 50.

Ad parochum spectat declarare viam pro delatione cadaveris, num. 51.

Vocati ad funus debent convenire omnes ad parochialem defuncti, excepto capitulo cathedralis, num. 52.

Regulares extra claustra decedentes possunt ad eorum ecclesias deferri, inconsultis parochis, num. 55.

Parochus in sua ecclesia facere debet officium supra corpus defuncti, etiamsi adsit capitulum cathedralis, num. 54.

Canonicus cathedralis decedens, non electa sibi sepultura, ubi debeat sepeliri, et cui debeatur quarta, num. 55 et 56.

Ubi parochiae sunt distinctae per familias, cui competat administratio sacramentorum, num. 57.

An et quando parochus incedere debeat sub cruce regularium in delatione cadaveris ad eorum ecclesiam, num. 58.

Adducuntur varia quaedam ulterius respectu parochi decisa, num. 59 ad 65.

An parochi possint cum stola et cruce elevata ingredi ecclesias regularium, num. 66 ad 69, et num. 76 et seqq.

An confessarii possint confessiones excipere sine licentia parochorum in suis respective parochiis, num. 70 ad 75.

Sed vid. *ibid.* in not.

Parochi associantes funus nequeunt praetendere candelam majorem illa, quae datur superioribus regularibus; neque alii sacerdotes et canonici majorem illa, quae datur regularibus, num. 74.

Afferuntur ad rem varia decreta sacrae congregationis concilii, num. 75, 76 et 77.

Alia ad rem. Vide *verb.* Cadaver, Quarta funeralis, Sepultura, Confraternitas, art. 1, num. 44.

PAROCHUS QUOAD EA QUAE CONCERNUNT IMMUNITATEM.

Afferuntur ad rem varia decreta sacrae congregationis immunitatum. Vide *verb.* Parochus, art. 4, num. 1 ad 20.

PAROCHI PRESENTIA.

Parochi praesentia, quid de ea in variis casibus. Vide *verb.* Matrimonium quoad impedimenta, art. 2, num. 60 ad 115.

Alia ad rem quoad parochos. Vide *verb.* Parochus, in *Append.* ad *verb.* Parochus.

PARRICIDIUM (VI, 121).

Parricidium, quid de eo in variis casibus. Vide *verb.* Parricidium, *per tot.*

Nota tamen ad num. 5 auctoris, quod matricida, et parricida non amplius gaudent immunitate ecclesiastica, *ibid.*

PARTICULAE.

Particulae plures consecratae non possunt praebere fidelibus communicantibus. Vide *verb.* Eucharistia, num. 41, in *finem.*

PARTUS.

Partus suppositi poena quae sit. Vide *verb.* Poena, art. 2, num. 474.

PARVULI (VI, 125).

Parvuli originale tantum peccatum habent. Vide *verb.* Parvuli, num. 1.

Alia de parvulis, num. 2 ad 12.

Quid de parvulis decedentibus cum solo peccato originali. Vide *verb.* Peccatum, num. 64 ad 74.

PASCHA, PASCHALIS COMMUNIO (VI, 125)

Pascha quando celebrari debeat. Vide *verb.* Pascha, num. 1, 2 et 5.

Fideles omnes adepti usum rationis communicare debent singulis annis ad minus in paschate, num. 4.

Quando, et ubi sumi debeat Eucharistia pro communione Paschali, num. 5 ad 15.

Reprehenditur num. 11 auct., *ibid.* in not.

Regulares non possunt in die Paschalis administrare saecularibus Eucharistiam, etiamsi tales personae in alia die satisfecerint praeepto, num. 16 et 17.

Per communionem sacrilegam non satisfit praeepto, num. 18.

Qui culpabiliter non adimplet praeeptum Paschale, quam poenam incurrat, et quomodo, et quando suam malitiam, vel impotentiam emendare debeat, et praeepto satisfacere, num. 19 ad 27.

Excommunicati paulo ante Pascha non sunt molestandi, si non communicent in paschate, num. 28.

Communio, an, et quomodo possit dari pueris, mutis, surdis, enervamentis, epilepticis, et similibus, num. 29.

Studiosi scholares ubi communicare possint, ac debeant, num. 30.

Corrigitur hic auct. *ibid.* in not.

Qui fuerunt interdicti eo quod non adimpleverint praeeptum paschale, si postea illud adimpleant, debent absolvi, num. 31.

Episcopus non debet procedere contra eos qui in Paschate communicaverunt Romae, num. 32.

Paschale tempus pro communione paschali a Dominica Palmarum ad Dominicam in Albis concluditur.

ditur nec potest episcopus illud prorogare praesertim in sua synodo, inconsulta sacra congregatione. Vide *verb.* Pascha, num. 33 et 34.

Paschalem communionem omittentium poena quae sit. Vide *verb.* Poena, art. 2, num. 116, et *verb.* Eucharistia.

PASCUA (VI, 129).

Pascua unde sint dicta, et quid pro ipsis intelligatur. Vide *verb.* Pascua, num. 1 et 2.

Pascua et sylvae de jure communi ad quem spectent, num. 3 ad 8.

Jus pasceendi tum in locis communalibus, tum in aliis, cui competat, num. 9 ad 15.

Jus pasceendi quinque modis acquiritur. Et quid, si aliquis pascat sine dictis modis, num. 16, 17 et 18.

Quid de iis, qui pascent animalia in pasceis communitatis alicui privato elocatis, vel assignatis, num. 19 et 20.

Quid de eo, qui pascat sua animalia in pasceis spectantibus ad Communitatem, cujus ipse non est pars, num. 21.

Quae sunt dicta de pasceis, intelligenda sunt etiam de lignatione in sylvis; salvis tamen consuetudinibus et legibus propriis diversorum locorum, num. 22 et 23.

Alia ad rem, num. 24 ad 32.

De jure pasceendi an et quando ipsum secum ferat prohibitionem immutandi culturam, tum restringendi, late, num. 33 et seqq.

PATER (VI, 155).

Pater et filius dicuntur una persona. Et quomodo. Vide *verb.* Pater, num. 1 et 2.

Patris nomine qui veniat, et quando pater habeat potestatem habitu vel actu in suos filios, num. 3, 4 et 5.

De jure communi pater transiens ad secundas nuptias non privatur usufructu bonorum filiorum prioris matrimonii, num. 6 et 7.

Pater et filius an, et quando habere possint beneficium, et celebrare in eadem ecclesia, et sibi succedere in beneficio, num. 8 ad 11.

Sed ad num. 8 auctoris vide num. 25 et seqq., ubi disseritur an et quando ecclesia dicatur sororia cum altera ad effectum ne pater et filius *ibid.* singuli habeant beneficium.

Pater, reclamantibus filiis, uxore mortua, potest professionem in aliqua religione emittere, num. 12.

Pater, qui dormiens in lecto filium suffocavit, efficitur irregularis, et percussus filium in sacris incurrit excommunicationem, num. 13 et 14.

Pater quoad immunitatem duodecim filiorum, num. 15 ad 18.

Alia ad rem. Vide *verb.* Filius, et *verb.* Parentes.

Pater an, et quando teneatur ad restitutionem mutui sine suo consensu accepti a filio, num. 20, et *verb.* Mutuum, num. 1 ad 19.

An, et quo sensu patris iniquitas transeat in filium, num. 21, 22.

Pater transiens ad secundas nuptias quando amittat haereditatem, et legitimam filii praemortui, Vide *verb.* Legitima, num. 53.

PATRES SANCTI (VI, 141).

Qui sanctorum Ecclesiae Patrum nomine latius sumpto venire possint. Vide *verb.* Patres sancti, num. 1.

Qui vero, communi probatoque Ecclesiae usu, intelligantur, num. 2 et 3.

Scripta, quae sub sanctorum Patrum Ecclesiae nomine circumferuntur, triplicis sunt generis, et exponuntur, num. 4 et 5.

Quae sit SS. Patrum auctoritas, quis usus, num. 6 ad 18.

PATRIA POTESTAS (VI, 151).

Patria potestas quid sit, et unde oriatur. Vide *verb.* Patria potestas, num. 1 ad 4.

Quid requiratur ad acquirendam patriam potestatem, et qui eam habeant, vel non, num. 5 ad 14.

Patria potestas acquiritur non solum per creationem ex justis nuptiis, sed etiam per legitimationem prolis, aut per adoptionem hominis liberi, num. 15.

Legitimatio prolis quomodo fiat, num. 16 et 17, et *verb.* Filius, num. 52 ad 56.

Adoptio quid et quotuplex sit, quidve de adoptantibus, seu adrogantibus, et de adoptandis, seu adrogandis, num. 18 ad 32.

Patria potestas quando, et quibus modis amittatur a parentibus super filios, et qualis fuerit penes Romanos, et qualiter tollebatur, num. 33, et *verb.* Filius, num. 121 ad 128.

Alia ad rem. Vide num. 34 ad 59.

Jure naturae potestas in filios, et matri, et patri competit, jure vero Romano patri tantum competit, num. 40 et 41.

Num hodiernis moribus effectus omnes patriae potestatis secundum jus Romanum obtineant, num. 42; ubi etiam de potestate maritali.

PATRIARCHA (VI, 163).

Patriarchae nomen unde oriatur, et quibus competat. Vide *verb.* Patriarcha, num. 1 et 2.

In Ecclesia Christi quis patriarcharum numerus fuerit, num. 3 ad 7.

PATRICIUS (VI, 165).

Dignitas et munia patriciatus quae fuerint pro temporum diversitate. Vide *verb.* Patricius, num. 1 et *per totum.*

PATRIMONIUM (VI, 169).

Ad titulum patrimonii seu pensionis quis et quando ordinari possit. Vide *verb.* Patrimonium, num. 1 et 2.

Ad titulum patrimonii non possunt ordinari, nisi illi, qui vel necessarii, vel utiles sunt ecclesiae, num. 74.

Hac occasione arrepta disseritur, quinam sint utiles ecclesiae, aut necessarii, num. 75 et 76.

Patrimonium, seu pensio debet vere ab ordinando pacifice obtineri, et debet esse sufficiens ad suam honestam sustentationem, num. 3.

Quid de clerico suscipiente ordines sacros cum patrimonio ficto, et de donante fraudulentem, vel fecte promittente patrimonium, num. 4 ad 8.

An valeat patrimonium a patre una cum aliis filiis institutum clerico filio, si nihil remaneat pro eorum victu, et an possit solus pater donare uni filio clerico fere totum pro patrimonio, non relicta aliis filiis legitima portione, num. 9 et 10.

An patrimonium a patre constitutum clerico filio computari debeat in legitima, num. 11.

An pereunte clerico ante susceptos sacros ordines, patrimonium illi pro ipsis donatum redeat ad donantem, num. 12 et 13.

Patrimonium constitutum clerico ex conditione et clausula, « Donec fuerit de beneficio provisus, vel alia sufficientia bona acquisiverit, » an sufficiat, et quid de ipso, num. 14, 15 et 16.

Patrimonium in quibus bonis constitui debeat, et possit, num. 17 ad 23.

Quid de taxa patrimonii, num. 24 ad 27.

Impetrato beneficio, bona assignata in patrimonium redeunt ad primævum statum, facta tamen prius subrogatione per ordinarium, num. 28.

Patrimonium inserviens solum pro supplemento defectus reddituum beneficii, quando admittatur, num. 29 et 30.

Quid de obtinente breve extra tempora cum

clausula, et ad titulum patrimonii sui promovendi licite possit. Vide verb. Patrimonium, num. 31.

Episcopus an possit ordinare suam familiarem ad titulum patrimonii, num. 32.

Patrimonium clerici non potest capi in executionem, num. 33.

Sine patrimonio, aut beneficio non possunt promoveri clerici religiosi more regularium in communi viventes, num. 34.

An patrimonium sit sufficiens, relinquatur arbitrio ordinarii, num. 35.

Patrimonium sine licentia episcopi nequit alienari, extinguere, vel remitti, hypothecari, permolari, et huiusmodi, num. 36 ad 44.

Alia plura ad rem, num. 45 ad 75.

PATRINUS.

Patrinus, quid de eo. Vide verb. Baptismus, art. 7, num. 4 ad 45.

PATRONI.

Patroni beneficiorum, quid de ipsis. Vide verb. Beneficium, art. 3, num. 69, et art. 5, num. 31, et verb. Juspatronatus, per tot. et signanter art. 4.

PATRONI SANCTI (VI, 181).

Electio sanctorum in patronos quomodo sit facienda. Vide verb. Patroni sancti, num. 1 ad 4 et num. 16 ad 19. Ubi an approbatio, seu confirmatio apostolica in electione sancti patroni necessaria duntaxat sit ad certos principaliores effectus.

In electione patroni sancti non debent fieri promissiones, et vota servandi ejus festum, et jejunandi in ejus vigilia, exceptis tamen festis patronorum principalium, et jamelectorum ante decretum Urbani VIII, num. 5, 6 et 7.

Regulares ad quae festa, et officia patronorum teneantur, num. 8 ad 12.

Officium patroni principalis sub quo ritu sit celebrandum a clero saeculari et regulari, num. 15 et 14.

Assignatur ordo servandus in patronorum praecedentia, num. 15.

Alia ad rem, num. 16 ad 20.

PATRONUS ECCLESIASTICUS (VI, 181).

Patronus ecclesiasticus tenetur praesentare ad ecclesiam parochialem digniorem inter approbatos ab examinatoribus. Vide verb. Patronus ecclesiasticus, num. 1.

Quid episcopus teneatur facere in electione dignioris facta a patrono ecclesiastico, num. 2 et 5.

Patroni ecclesiastici praesentare possunt canonicos regulares Lateranenses, et Sancti Salvatoris ad beneficia residentialia cum praeservatione beneplaciti apostolici, aliisque conditionibus, quas vide indicatas, num. 5.

PATRUELES.

Patruales qui sint. Vide verb. Affinitas, art. 1, num. 15.

PATRUUS.

Patruus, et Patruus magnus. Vide *ibid.*

PAUPERTAS.

Vide verb. votum, art. 2, n. 45 ad 116.

PAX (VI, 187).

Pax quid sit. Vide verb. Pax, n. 1.

Pacem cum alio facere nullus est compellendus, sed sufficit pro foro conscientiae intus vere injuriam remittere, num. 2.

Signis tamen externis animum debet suum ostendere, n. 2.

Pacis osculum quomodo dandum viris ecclesiasticis, n. 3.

Pacis osculum non est dandum praesidenti, vel regio consiliario ante episcopum, n. 4.

Pax et thus quomodo, et a quibus debeat dari domino loci, n. 5 et 6.

Pax an sit danda mulieribus, n. 7.

Pax quare non detur in missis Feria V in Coena Domini, Feria VI in Parasceve, et Sabbati sancti. Vide verb. Missa, art. 12, n. 87.

Pax quare non detur in missis defunctorum. Vide verb. Missa, art. 14, num. 35.

PAX RELIGIOSA (VI, 187).

Conventiones circa materias religiosas cum protestantibus initae, breviter exponuntur. Vide verb. Pax religiosa, n. 1 et per totum.

PAX WESTPHALICA (VI, 191).

Tractatus Westphalicus summam exponitur. Vid. verb. Pax Westphalica, num. 1 et per totum.

PECCATUM (VI, 193).

Peccatum generalissime sumptum potest esse, vel naturae, vel artis, vel moris, et sic sumptum explicatur. Vide verb. Peccatum, n. 1 et 2.

In hoc sensu etiam natura, et artifex dicitur peccare, et quomodo, n. 3 et 4.

In proposito est tantum sermo de peccato moris, quod variis sumitur modis, qui assignantur, num. 5, 6.

Peccatum morale rigore captum varie definitur, et adducuntur praecipuae ejus definitiones, et explicatur per singulas particulas illa tradita a sancto Augustino, num. 7 et 8. Vide not. ad num. 7.

Peccatum ut sic varie dividitur, et assignantur ejus divisiones cum suis definitionibus, num. 9 ad 16.

Ad contrahendum quodcumque peccatum actuale, sive mortale, sive veniale, tres assignantur conditiones, sicuti etiam tres requiruntur ad peccatum mortale, et assignantur, n. 17 ad 25.

Sed vide notata ac reprehensa num. 88 et seqq.

Peccatum mortale et veniale potest esse triplex, et assignatur cum modis, quibus mortale per se potest per accidens fieri veniale, et e contra, num. 24 ad 27.

Ad num. 26 auctoris, vide notata in not.

Peccatum formaliter acceptum non consistit in positivo, sed in privativo, num. 28, 29 et 30.

Distinctio specifica et numerica peccatorum unde desumatur, num. 31 ad 39 et in not.

Peccatum originale quomodo deletur tum in infantibus, tum in adultis, n. 40 et 41.

Peccatum mortale post baptismum commissum quomodo deletur, et an remitti possit unum sine alio, vel mortale sine veniali, vel veniale sine remissione mortalis, n. 42 ad 45.

Peccatum veniale post baptismum commissum remittitur duobus modis, qui assignantur, et enumerantur, et explicantur sacramentalia, num. 46 ad 60.

Circa poenam debitam decedentibus cum solo peccato originali quinque sunt diversae sententiae, quae assignantur, n. 61 ad 79.

Adducitur distinctio locorum, in quibus recipiuntur animae ex hoc mundo decedentes, num. 80.

Poenae debita decedentibus cum peccato actuali mortali, quae sit, n. 81.

Poenae debita decedentibus cum solis peccatis venialibus, quae sit, n. 82.

Peccatum veniale conjunctum cum mortali qua poena puniatur in inferno, n. 83 et 84.

Assignatur verus sensus illius catholici axiomatis, in inferno nulla est redemptio, n. 85.

Circumstantiae peccati. Vide verb. Poenitentiae sacramentum, art. 2, n. 100.

Peccatum mortale mortua constituit bona opera, quae in eo fiunt, et jam facta reddit mortificata. Vide verb. Poenitentiae sacramentum, art. 3, n. 8.

PECCATUM CONTRA NATURAM.

Vide verb. Luxuria, n. 35 ad 70.

PECCATA CAPITALIA SEPTEM ENUMERANTUR, ET EXPLICANTUR.

Vide verb. Peccata capitalia, n. 1 et 2.

PECULATUS (VI, 228).

Peculatus quid sit, et quando committatur. Vide verb. Peculatus, num. 1 ad 11, et num. 21 et 22.

Peculatus qua poena puniatur, num. 12 ad 15, et num. 25.

Reus delicti peculatus an gaudeat immunitate ecclesiastica, n. 16, 17 et 18.

Depositarius in alios usus convertens pecunias publicas non tenetur poena peculatus, n. 19.

Interdum, licet publica pecunia intervertatur, minime tamen peculatus committitur, num. 20 et seqq.

PECUNIA.

Pecunia unde dicta, et quid de ea. Vide verb. Emptio, n. 8.

PECUNIARIA.

Pecuniaria poena quid sit. Vide verb. Poena, art. 2, n. 20.

PEDAGIUM.

Pedagium quid sit. Vide verb. Gabella, n. 9.

PENINSULA.

Peninsula quid. Vide verb. Mundus, n. 87.

PENSIO, PENSIONARIUS (VI, 231).

Pensio unde sit dicta, quotuplex, et qualis sit. Vide verb. Pensio, n. 1 ad 8.

Pensio clericalis potest imponi, vel beneficiato, vel beneficio, et assignatur quando imponatur uni, et quando alteri, n. 9.

Papa super quibus possit et soleat pensionem imponere, n. 10 ad 13.

Episcopus, et quicumque alius collator papa inferior quid possit circa pensionem, n. 14 ad 35.

Laicus an sit capax pensionis, et qualiter, num. 34 ad 40.

Pensio conferri potest puero septennali, num. 41.

Filii clericorum tum legitimi, tum illegitimi an et qualiter sint capaces pensionis, num. 42, 43 et 44.

Equites religionum militarium qualis pensionis sint capaces, n. 45 ad 50.

Regulares an, et quando sint capaces pensionis, n. 51, 52 et 55.

Illegitimus an et quando sit capax pensionis, n. 54 et 55.

Excommunicatus, suspensus, et interdictus est incapax pensionis, et an etiam irregularis, n. 56 et 57.

Haeretici, eorumque filii, ac nepotes, et militiae saeculari operam dantes sunt incapaces pensionis, n. 58 et 59.

Clerici matrimonium contrahentes an, et qualiter sint capaces pensionis, n. 60, 61 et 62.

Adverte tamen quod pensio reservata clerico habitum et tonsuram clericalem non deferenti, et etiam carnales nuptias cum pluribus successive, aut cum vidua ineunti, amittitur ob transitum ad saecularem militiam, n. 144.

Quod procedit etiam in terminis equitum levis Armaturae custodiae corporis summi pontificis destinatum, n. 142 et seqq.

Professi regulares an et qualiter retinere possint pensionem n. 61 et 64.

Promoti ad episcopatum, cardinalatum, et papa-

tum an et qualiter possint retinere pensionem, n. 65 ad 71.

Promoti autem ad episcopatum non modo amittunt pensiones, sed et in his evanescent indultum easdem transferendi, n. 146.

Vide autem quoniam verba in indulto salvam faciant vel non indultario auctoritatem transferendi pensiones, etiam si promotus fuerit ad episcopatum, n. 147 et 148.

Pensionarius non deferens habitum et tonsuram clericalem amittit pensionem, n. 72.

Quid de pensione reservata in persona unius ad utilitatem alterius, n. 73.

Pensio quomodo, et quando possit transferri de una persona in aliam, n. 74 ad 98.

Pensio an possit redimi pecunia, et vendi possint ejus fructus, n. 99 ad 101.

Pensio debet esse moderata, et quomodo, num. 102 ad 105.

In impetratione et impositione pensionis facienda est mentio, quod beneficium sit alia pensione gravatum, n. 106 et 107.

Pensio legitime imposita est a beneficiario sub mortali solvenda; et quid, si pensiones non sint solutae a priore beneficiario, n. 108 et 109.

Quid, si pensionarius moriatur ante terminum solvendae pensionis, num. 110.

Quid de anno et loco pro solvenda pensione, num. 111 et 112.

In qua specie pecuniae, quomodo et quando sit solvenda pensio, n. 115 ad 122.

Quo onere et quando teneatur pensionarius ad recitationem officii, et qualia, n. 125 ad 128.

Pensionarius ad quae onera teneatur ex redditibus pensionis, n. 129 ad 135.

Pensionarius quomodo et quando teneatur deferre habitum clericalem, et an dispensatus ad matrimonium censeatur dispensatus etiam ad militiam, n. 134 ad 138.

An et quando pensionarius teneatur vel non pensionem minuere, seu remittere. Vide verb. Locatio, n. 37 ad 47.

An pensionarius teneatur superfluos fructus pensionum in pios usus expendere, n. 140.

Votantes signaturae fruuntur indulto transferendi pensiones, n. 149.

An sustineatur translatio pensionis ab indultario facta, si pridem in titulari promiserit se non esse translaturum, n. 150.

Vide verb. Resignatio.

Ut episcopus pensionem imponendam constituere possit, quoniam sint necessaria, *ibid.* in *Appendice*, n. 1 ad 6.

Pensio legitime imposita an omnino a beneficiato solvenda sit, num. 7 ad 16.

An impetratione pensionis necessarium sit, ut pensionarius declaret, se possidere alias pensiones, si quas habeat, num. 17.

An pensio, longo tempore non soluta, intelligatur extincta, num. 18 ad 22.

Utrum sit licitum pensionariis absque beneplacito apostolico suas pensiones, anticipatis solutionibus, extinguere, num. 23.

An, cessante paupertate pensionarii, cessare debeat pensio, num. 24, 25.

Super quibus beneficiis pensio imponi possit, num. 26 ad 32.

PERCUSSIO.

Vide verb. Excommunicatio, art. 12, num. 2 ad 6.

PEREGRINI.

Vide verb. Lex art. 3, num. 18 ad 45.

PERIGEUM.

Perigeum quid. Vide verb. Mundus, num. 133.